

og kærleiki í hjörtum á drongi og gentu. Og so loksins hin seinasta ferðin um evstu sýn, tá sagt verður farvæl og himmalsins sóljosi staður er ævinnar halgidómur og Kristus lampa í staðnum.

Kirkjan fylgir hinum einstaka frá fœðing til deydá. Hjálpir ávegis gjögnum lívi. Uppreisn Jesu Krist er uppreisn teirra mongu. Tá hin seinasta lötan er komin syngja vit sangin um uppreisn líkamsins og ævigt lív. Kirkjan og jörðin fylgjast ávegis fram ímóti tí endamáli, at vit mega náa málið fyrri trúgv vára, frelsu sálanna í himmiríki.

Adrenn vit tosa um himmiríkið verður staðfest, at kirkjan er eitt ósigandi ríkiðomi fyrri eina bygd. Kirkjan er sum guðshús ikki savningarstaður teirra fullkomnu, men staðið, har bygðarfólkið leitar á fund við lívsins Guð í bøn um syndanna fyrigeving. Kirkjan er ein gríðstaður, har hin einstaki er væl komin at rinda sína møði og hoyra gleðiboðskapin um Jesus. Sonur Guðs doyði fyrri heimins syndir, og hin einstaki eigur í frelsara heimins ein góðan vin og bróður.

Jörðin er góð, og kirkjan má taka kor fólksins í álvára. Og tó, so er jarðarlívið eina stökkuta stund, og so flyta vit inn í ævinnar ríki. Á sama hátt sum jörðin má takast í álvára, hevur kirkjan sum fremstu uppgávu at bera gleðiboðini um Jesus Kristus. Og har Jesu navn ljóðar, har er lívið altíð meira enn jörðin. Hitt himmalska æviga ríkið, har eingin sorg ella deyði fær innivist. Har gleðin er fullkomin, har vit møta teimum aftur, ið undan eru gingin inn til hvíldina við Jesu fœtur.

Tað er eisini himmiríkið, ið er til umrøðu. Móðir Sebudeus bróðurarnar biður so bønliga, at synir hennara mega koma at sita væl í Guðs ríki, annar við høgur og hin við Jesu vinstru lioð.

Jógvan Friðriksson, prestur hevði gudstænastuna klokkan 12. Klokkan 18 prædika Hans Jacob Joensen, bispur

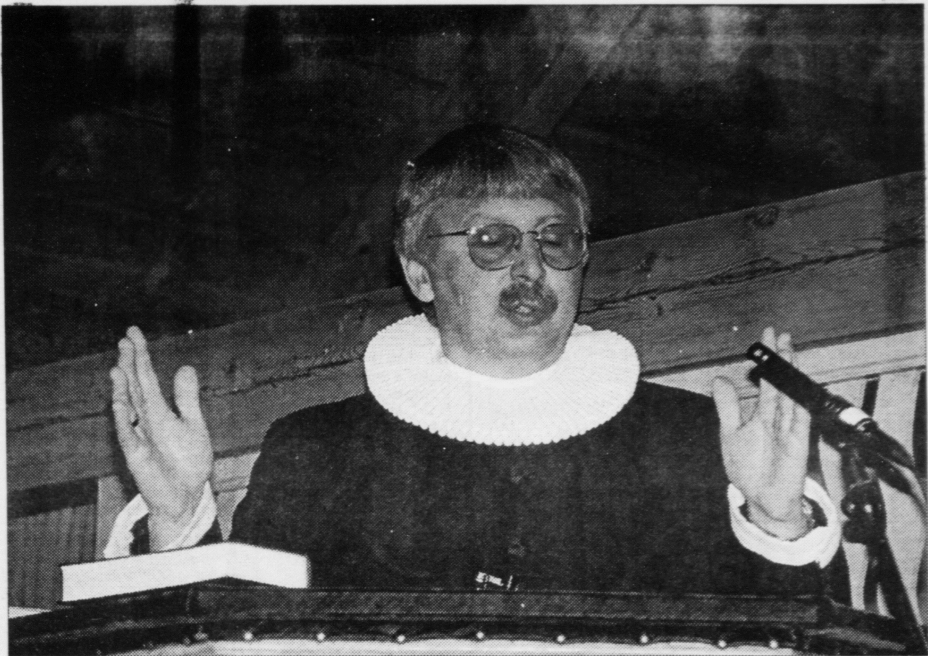
Eftir vanligum meti er mamman ikki smálíng í síni bøn. Vit hava lyndi at ilskast, og lærusveinarin ilskast inn á hesar báðar bróðurarnar, at mamma teirra skuldi ganga við so høgari hugsan.

Eisini á hesum sinni er Jesus ein undurfullur frelsari. Vert er at geva gætur, at Jesus ístaðin fyrri at ilskast hólvgi kunna mammuna um himmiríkið. So vælsignað er himmiríkið, at har er hin minsti størstur, og hin fremsti ber ikki kongatign men starvast sum trælur.

Á hesum sinni vilja vit royna at skilja mammuna út frá hennara egna sjónarhorni. Hon er góð við synir sínar, hon er gripin av Jesu. Ævinleikin og æviga vælveran hjá syninum liggur henni á hjarta. Og í hesum ivri ger hon eitt mistak. Eingin er fullkomin, og øll koma vit at gera mistøk. Men Jesus er sum frelsari góður við hin einstaka uttan mun til, hvat mistakið er. Um tað fevnir um syndugt levnað í atburði, um tað er eitt heldur hástórt sinnalag, ið biður bønir við ivasamum innihaldi. Jesus er ein frelsari, og sum frelsari í serklassa.

Rík er útsøgnin í epistlinum. "Tað orðið er satt og til fullnar tess vert, at tíkið verður við tí, at Krist Jesus kom í heim in at frelsa syndarar." Hendan útsøgnin sigur tað sigast skal, at vit tilbiðja ein frelsara, ið hevur várkunn við veikleikum okkara.

Mamman at Sebudeus bróðurnum var eldhugað.

Møguliga kunnu vit siga, at hon var brennandi í andanum. Hon vildi nakað við synum sínum, og hon var als ikki líkasæl.

Í hesum er mamman eitt fyrirðomi. Líkasælan er størsta hótanin móti andaligari vælveru. Hin einstaka syndin er tað, hon er. Hitt einstaka misbrótið er eitt misbrót. Men, líkasælan er kvalandi, hendan lunkna tilveran, hvørki at vera heitur ella kaldur. Líkasælan er størsta hótanin móti vegis livandi trúgv og glaðum guðsbarnalívi.

Vit, sum í dag hátíðarhalda fœðingardagin hjá kirkjuni, heysta fruktirnar av trúfesti teirra gomlu. Tað er eingin sjálfvlygja, at vit liva og rýrast í heilaga andans fleyri. Tað er bønarsvar teirra gomlu, ið er grundarlagið undir andaligari vælveru. Trúfesti fedra vára ber signing við sær í túsundalið.

Fœðingardagar líta vit aftur um bak og hyggja fram í tíðina. Farnar dagar kenna vit, teir eru veruleiki og søgu. Vit koma at gera mistøk eins og undanfarin aftarlið. Vónandi liva og vaksa vit ein sunnan góðan trúðarvøkstur, har Jesus fær innivist sum Harri og Meistari, sum frelsari og einasta æviga vón.

Framtíðin er ókend, men eitt svíast ikki. Jesus er hin sami, í dag, sum í gjár og til ævigar tíðir. Tað er ein vøkur synd, at ynskja børnum sínum hitt allar besta. Tað er ein menniskjanslig synd, at hugsa fyrst um síni egnu.

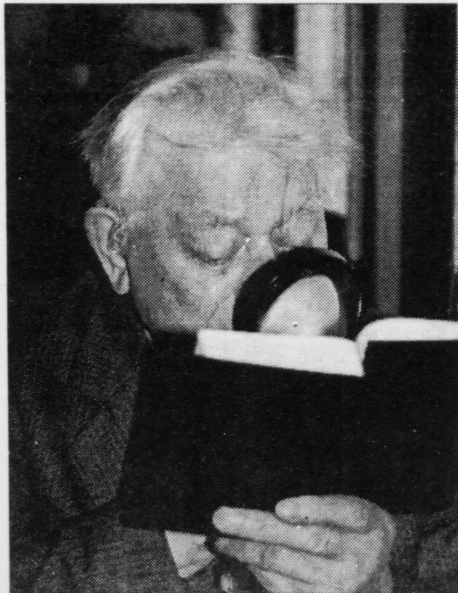
Sum kirkjulið mega vit vera eldhugaði fyrri barnanna ævigu sælu. Sum kristin eru vit ætlaði at vera góð hvør við annan. Guð gevi tað so, at vit sum kristin úr ymskum kirkjum og sam-

kum virða hvør annan og saman prisa Harrans navni. Ein smádrongur segði væl nøgdur: "Mamma mín er tað besta eg eigi." So satt, sum tað er sagt. Sæl er stóðan, tá mamman letur barna oyru hoyra um frelsaran Jesus, og vísir teimum á heilag stóð.

Í 160 ár hava møðurnar í Oyðarfirði sitið á kirkjubrik við góðum ynski og vakrari bøn fyrri børnum sínum. Tær sita við sama lag, og evsti dagur kemur at opinbera, at hetta ikki var til fánýtis. Amen.

13. s. e. trinitatis : 2. tr. : Matt 20,20-28.
6. september 1998

Eivind Petersen, klokkari og formaður in í kirkjuráðnum. Hann hevur fingið tænaðstøðu fyrri trúgv tænaðstøðu sum klokkari

Elsti maður í Oyðarfirði er trúgvur kirkjugangari, Andreas í Tranti

Oyðarfjarðar kirkja varð vígd tann 2. september í 1838 - 12. sunnudag eftir trinitatis